

Zo kan het ook

Het gezelschap was op het idee gekomen om voor een paar dagen op een van de duizend eilanden boven Jakarta in de Javazee te verblijven.

In 1942 was in de Javazee een eind gekomen aan de zelfstandig opererende oppervlakte vloot van de Nederlandse Marine die samen met andere geallieerden Java probeerde te beschermen. De Japanse vloot werd een zware slag toegebracht. Het kostte ruim negenhonderd Nederlandse opvarenden het leven onder wie Schout-bij-nacht Karel Doorman. In totaal lieten 2.300 marine mensen het leven. (bron: Wikipedia) Een gebeurtenis die niet erg bekend is bij de Indonesiërs.

Ik moest hier aan denken, toen we ons om zeven uur 's morgens in de haven van Jakarta bevonden om op de bonnefooi de speedboot naar een van de eilanden te nemen. Via Internet hadden we niets kunnen reserveren. Bij het wachtgebouwtje, waar zich de toeristen verzamelden - zo te zien uit de hele wereld - moest toch wel wat te regelen zijn. De groep toeristen maakte zich niet druk. Kennelijk hadden zij wel van tevoren kunnen reserveren.

Een van ons, een Indonesiër, mocht een scooter lenen om bij een verderop gelegen kantoortje te gaan reserveren. Hij kwam terug met een prijs die wel erg hoog lag voor Indonesische begrippen. Ik had toen al drie keer de ontzettend smerige WC bezocht en vond het prima om deze poging om op een exotisch eiland de toerist uit te gaan hangen, af te kappen.

De regelaar die de scooter had uitgeleend, kreeg in de gaten dat we gingen afhaken en kwam ineens met het voorstel om bij hem te reserveren. Het was dan ook ineens twintig procent goedkoper. Tja, het reserveringskantoortje rekende wel hun commissie, was het verhaal.

Ondertussen was het bijna acht uur, het tijdstip dat de speedboot zou vertrekken. De boot zat al vol met ongeveer dertig mensen en hun koffers. Een Deens gezin zat pontificaal op de brug achter de schipper, reikhalzend te verlangen naar de tocht met de speedboot. Ook proviand en post waren al ingeladen. Wij waren de enige die nog moesten betalen.

Alle miljoenen werden bij elkaar gelegd, maar we kwamen te kort. Een pinautomaat was niet in de buurt. Dan maar op de scooter gaan pinnen. De regelaar, onze Indonesische schoonzoon en mijn eigen vrouw - zij moest pinnen - stapten met hun drieën op één scooterzadel richting pinautomaat. Als echtgenoot hoor je dan te zeggen: 'Dat moet je niet doen, veel te gevaarlijk!' En als een echte goeie echtgenoot betaamt, moet je dan zeggen: 'Ik ga wel.'

Dat laatste had ik de andere twee niet aan mogen doen. En bovendien moest het geld dan van mijn rekening worden gepind.

Een klein half uurtje later waren ze met genoeg geld terug. De speedboot en haar Indonesische bemanning lag nog geduldig te wachten. We zijn snel aan boord gestapt en meteen voeren we weg. Na een aantal tussenstops kwamen we na twee uur varen op onze bestemming: het eiland Sepa. De speedboot verdween tussen andere eilanden en het was stil. Het was een fantastische tijd, twee dagen en twee nachten, urenlang liggen, zitten en zwemmen in glashelder, warm water. Hé, en het was december! Snorkelen, roeien, eten, slapen, bijkomen. Geen wonder dat die Nederlandse jongens het hier al eeuwen geleden zo naar hun zin hadden.

Een grotere speedboot kwam ons ophalen. Keurig op tijd, om twee uur 's middags, persten 3 x 200 Suzuki paarden ons in de richting van Jakarta. Dezelfde route terug via andere eilanden om toeristen, ambtenaren en post op te halen. Nadat we van een van de vele eilanden vertrokken, hoorden we ineens een behoorlijk tik. De matroos op het achterdek waarschuwde de man boven op de brug. De motoren werden gestopt en uitgezet. Met een knop aan de zijkant konden ze worden opgetrokken. Er leek niets aan de hand. Varen maar weer. Opnieuw een tik. De middelste motor trilde gevaarlijk bij het op snelheid komen. De matroos vertrouwde het toch niet en riep naar boven. Opnieuw werd de boot stilgelegd. De motor werd opgetrokken en de schroef zag er niet meer hetzelfde uit zoals hij ooit uit de doos was gekomen. Een van de passagiers zei tegen de schipper

dat hij te snel weg was gevaren in te ondiep water. De motoren trekken de boot namelijk naar beneden en een schroef wint niet van koraal.

Bij het volgende eiland kwam de schipper naar beneden. Jonge gozer, leren jasje, zonnebrilletje en bij het naar beneden komen via het trapje trok hij z'n 'oortjes' los.

Bij de middelste motor werd even de schroef gedemonteerd. Op de kade werd er met een tangetje geprobeerd om een van de drie bladen recht te slaan. Al snel kreeg hij een stuk betonijzer aangereikt. Met de tong tussen de lippen geklemd sloeg hij het blad recht. Schroef weer gemonteerd en varen maar. Een kwartiertje vertraging en geen trillende motor meer.

De hulp hield de motoren goed in de gaten. Beter dan z'n eigen spullen. We hebben zijn slippers overboord zien gaan en zijn zonnebril. Hij was niet de enige die wat verloor. Bij het afstappen ging mijn leesbril richting de vissen. Als er al vissen zitten in het vieze water van Jakarta.

We waren al meer dan een week in Indonesië. Niets verbaasde ons meer. Het kwam allemaal hier op neer: 'Zo kan het ook.'

Wat maken wij ons dan toch druk.

CV, december 2013

